

ДЖУЛИ КАГАВА

ЛЕК ЗА ВЕЧНОСТ

THE ETERNITY CURE © 2013 by Julie Kagawa

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Тази книга е художествено произведение. Всички герои, организации и събития в него са продукт на въображението на автора или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма, без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

ЛЕК ЗА ВЕЧНОСТ

ДЖУЛИ КАГАВА

© Джули Кагава, автор, 2013

© Боряна Даракчиева, преводач, 2015

Отпечатана в България

За контакти: contact@probook-bg.com

www.probook-bg.com

PRO[®]
BOOK

PRO BOOK[®] е регистрирана марка на PRO FILMS[®]

ISBN: 978-954-2928-76-8

ДЖУЛИ КАГАВА

ЛЕК ЗА
ВЕЧНОСТ

PRO[®]
BOOK

СОФИЯ
2015

*На Наташа, която ме окуражаваше
да съм безмилостна към творението си.
И на Ник, за всичко останало.*

ЧАСТ I

ЛОВЕЦ

ГЛАВА 1

Надуших кръв още щом влязох.

Съпроводи ме леден порив, изпълнен със снежинки, завихри се около черното ми палто и затегли косата и дрехите ми, докато затварях вратата. Помещението беше малко и мръсно, пълно с прогнили маси. Стоманените варели в ъглите бълваха гъст дим, който се стелеше под покрива. От тавана висеше стар вентилатор. Половината му перки бяха строшени или липсваха, той се въртеше вяло и не успяваше да раздвижи задушния въздух.

Щом пристъпих прага, всички се извърнаха към мен и повече не откъснаха поглед. Докато минавах покрай масите, в мен се визираха сурови, заплашителни и разкривени лица, като муцуни на диви кучета, надушили кръв. Не им обръщах внимание, вървах спокойно по скърцащия под и усещах гвоздеите и парчетата стъкло под подметките си. Нямахше нужда да си поемам дъх, за да разбера, че смърди на пот, алкохол и мръсотия.

И на кръв. Миризмата ѝ бе полепнала по стените и по пода и пропиваше изгнилите маси и тъмните петна по дървесината им. Кръв течеше във вените на всички тук, гореща и упоителна. Докато вървах към бара, чух как няколко сърца ускоряват ритъма си. Усетих

жадното надигане на глад и похот, но и малко страх. Някои от тези мъже явно бяха достатъчно трезви, за да се досетят каква е истината.

Зад бара стоеше прошарен гигант с грозно зараснал белег, който пълзеше нагоре по врата му и изкривяваше левия ъгъл на устата му в замръзнала грозна усмивка. Когато се настаних на едно от плесенясалите столчета и опрях лакти на мръсния плот, той ме изгледа безизразно, очите му отскочиха към дръжката на меча на гърба ми и единият му клепач потрепна.

– Опасявам се, че тук не предлагаме питието, което търсиш – каза той тихо и плъзна ръце под бара. Знаех, че няма да са празни, когато се появят отново. *Вероятно ще извади пушка. Или бухалка.* – Не и наливно.

Усмихнах се, без да го поглеждам.

– Значи знаеш какво съм.

– Не е трудно да се досети човек. Когато едно хубаво момиче влезе тук, значи или иска да умре, или вече е умряло. – Той изсумтя и хвърли мрачен поглед към клиентите си. Дори сега усещах погледите им. – Знам какво търсиш и не мисля да те спирам, тези идиоти няма да липсват на никого. Прави каквото си решила, но не ми троши бара. Разбрахме ли се?

– Всъщност търся един мъж. – Знаех, че нямам много време, кучетата зад гърба ми вече се размърдваха. – От моя вид е. Плешив, висок. Лицето му е цялото в белези.

Най-сетне вдигнах очи и срещнах безстрастния му поглед.

– Да се е мяркал такъв наоколо?

На челюстта му потрепна мускулче, сърцето му ускори ритъма си под мръсната риза и челото му лъсна от пот. Като че ли пак се изкуши да извади пушката, или каквото там държеше под бара, но аз не промених

спокойното си, незаплашително изражение, опряла длани в плота.

– Виждал си го – настоях внимателно.

Той се съвзе и пак ме изгледа безизразно.

– Не съм. – Сякаш бе изтръгнал отговора от небивали дълбочиви. – *Аз не съм го виждал. Обаче...* – Той погледна към мъжете зад мен, може би за да прецени с колко време разполага, и поклати глава: – Някъде преди месец се появи непознат. Никой не го видя да идва, нито да си отива... но видяхме какво остави след себе си.

– След себе си ли?

– Риксън и момчетата му. В дома им. Из цялата къща. Така и не успяха да съберат всички парчета.

Прехапах устната си отвътре.

– Някой видя ли кой го е сторил?

– Жената на Риксън, тя оцеля. Не за дълго, три дни след това си пръсна главата, но каза, че убиецът бил висок блед мъж с белези по лицето. Приличал на самия дявол.

– Сам ли е бил?

Барманът се смръщи и поклати глава.

– Да, тя рече, че е бил сам. Носел огромна черна торба, като чувал за трупове. Само това успяхме да научим от нея. Не ѝ се разбираше много, ако схвашаш какво имам предвид.

Кимнах и се отдръпнах от бара, макар че от думите „чувал за трупове” стомахът ми се сви. *Е, поне съм на прав път.*

– Благодаря – прошепнах аз и се плъзнах от столчето. – Ще тръгвам.

Тогава усетих нечия ръка на рамото си.

– Не бързай толкова, момиченце – прошепна един глас в ухото ми. Дъхът беше горещ и противен. Огромна ръка посегна надолу и стисна толкова силно

китката ми, че щеше да ми остане синьо. Ако можех да получавам синини, разбира се. – Навън е много студено, ела насам да ни постоплиш.

Устните му се извиха в лека усмивка.

Най-сетне. Наканиха се.

Погледнах към бармана, който срещна очите ми и съвсем спокойно се обърна и тръгна към задната стая. Мъжът до мен не го забеляза; ръката му се плъзна по гърба ми, обгърна ме през кръста и опита да ме издърпа. Аз не помръднах и на сантиметър и той се смръщи. Беше твърде пиян, за да разбере какво става.

Изчаках барманът да излезе и вратата да се затръшне след него, преди да се обърна към нападателя си. Той ме гледаше похотливо, вонята на алкохол се излъчваше от тялото му на вълни.

– Точно така, малката. Иска ти се, нали? – Зад нас се надигаха още неколцина мъже; или възнамеряваха да се включат в забавлението, или смятаха да ми видят сметката заедно. Останалите ни гледаха напрегнато над халбите. Надушвах страха им.

– Хайде, кучко! – каза мъжът до мен и сграбчи и другата ми ръка. Лицето му беше зло и настървено. – Хайде да започваме. Мога да издържа цяла нощ!

Усмихнах се и тихо попитах:

– Наистина ли?

После се хвърлих към него с рев и забих зъби в гърлото му.

Не дочаках бармана. Когато се върнеше, щеше да завари телата на онези, които се оказаха достатъчно глупави да останат да се бият с мен. Разкъсах неколцина, но повечето бяха още живи. Бях получила каквото

искаха, Гладът бе задоволен и по-добре, че стана тук, в тази бърлога на бандити и убийци, отколкото някъде другаде. По-добре тези хора, отколкото някое невинно семейство или двама старци, които се гушат в малката си съборетина и се опитват да се стоплят. Аз бях чудовище, което убива хора. Нямаше как да избегна това, но можех поне да подбирам жертвите си.

Навън отново се сипеше сняг. Едри снежинки полепваха по миглите, бузите и правата ми черна коса, но не ги усещах. Когато си мъртъв, не усещаш и най-силния студ.

Изтръсках катаната и по земята остана дияра от аленни точки, после плъзнах меча в ножницата на гърба ми и тръгнах. Замръзналата кал скърцаше под ботушите ми. Гората и ламаринените бараки бяха притихнали, от прозорците и комините се процеждаше черен дим. Не се виждаха хора, всички се бяха прибрали, гушеха се до металните варели с бутилки в ръка и се спасяваха от студа зад преграда от огън и алкохол. Никой нямаше да види как едно момиче с дълго черно палто върви по пътя между съборетините. Също като онзи, другия непознат, и аз дойдох, взех каквото ми трябваше и изчезнах в мрака... а след себе си оставих касапница.

Стотина метра по-нататък се издигаше стена от гофрирана ламарина и бодлива тел, тъмна и страховита. В нея зееха дупки, които явно бяха кърпени безброй пъти и накрая оставени на произвола на съдбата. Несигурна преграда срещу създанията, които се спотайваха отвъд. Ако не се вземеха никакви мерки, този малък човешки аванпост щеше да изчезне от лицето на земята.

Това обаче не беше мой проблем.

Скочих на покрива на една издигната до стената барака, прехвърлих се от другата страна и леко се

приземих. Изправих се и огледах каменистия склон, който водеше към пътя, който ме беше довел дотук и вече не личеше под снега. Дори стъпките ми, които се виеха от изток, бяха изчезнали под бялата пелена.

Бил е тук, помислих си аз, докато вятърът шибаше лицето ми и дърпаше косата и палтото ми. Само преди месец. Приближавам се. Скъсявам дистанцията.

Скочих от скалата и докато прелитах шестте метра, палтото ми се развя след мен. Приземих се в края на пътя и изсумтях, щом тялото ми пое удара. Пристъпих по грубата неравна настилка, която се зарони под ботушите ми, и тръгнах към разклона. Единият път изви-ваше встрани, обикаляше малкото селище и поемаше на юг. Другият продължаваше на изток, към слънцето, което скоро щеше да изгрее.

Вгледах се в едната посока, после в другата и зачаках. Усетих го отново, както на предишния кръстопът, на който се бях озовала — леко притегляне, което ми подсказа да продължа на североизток. Не беше съвсем слабо, представляваше нещо повече от инстинкт. Не можех да го обясня напълно, но знаех коя посока води към моя създател. *Кръвта зове кръвта.* Труповете, които откривах по пътя, като нещастното семейство в селището зад мен, само потвърждаваха това. Той се движеше бързо, но аз го настигах бавно и сигурно. Не можеше да се крие вечно от мен.

Идвам, Канин.

До зазоряване оставаха около два часа. Можех да измина много път дотогава, затова не се бавих повече, а тръгнах към неизвестната си цел. Гонех сянка и знаех, че времето ни изтича.

Вървах в мрака, а леденият вятър шибаше лицето ми, но не успяваше да скове и без това студената ми кожа. Пътят се простираше без край, тих и пуст, нищо не помръдваше в тъмното. Прекосих порутените останки от стари градчета с безлюдни, погълнати от растителност улици и сгради, които поддаваха под тежестта на снега и времето. След заразата, помела голяма част от човечеството, и Бесните, появили се скоро след това, повечето градове се бяха превърнали в празни черупки. Тук-там откривах по някое селище, в което имаше оцелели хора въпреки постоянната заплаха от Бесните и набезите на собствените им събрата. Голяма част от населението обаче живее във вампирските градове – огромните, обградени от стени територии, в които кръвопийците осигуряват на хората храна и „безопасност“ в замяна на кръвта и свободата им. Човеците там са просто добитък, но такава е цената на вампирската защита. Или поне вампирите искат да мислим така. Чудовища има и от двете страни на стената, но Бесните поне не се преструват, че не искат да те изядат. В един вампирски град живееш живот назаем, докато убийците, които ти се усмихват и те потупват по главата, накрая не покажат истинските си лица.

Знам добре това — там съм родена.

Пътят продължаваше и аз следвах извивките му през бялата гора, избуяла около градовете и предградията, докато небето взе да посивява и ме обзе сънливост. Свърнах от шосето и открих една унила фермерска къща, потънала в бурени и калини. Бяха прорасли през верандата и се виеха по покрива, задушавайки стените, но къщата изглеждаше почти непокътната. Изкачих стъпалата и изритах вратата.

Малки космати създания се шмугнаха към сенките, а в стаята нахлу облак снежинки, които се завихриха

по пода. Огледах покритите с прах и паяжини прости мебели — сториха ми се странно запазени.

До най-близката стена имаше старо жълто канапе. Единият му край бе изгризан от плъхове и по пода се валяха мръсни валма пълнеж. Това събуди в мен спомен, сцена от друго време, в друга празна, изоставена къща.

За миг го видях – свит до възглавниците, опрял лакти на коленете си. Светлата му коса блещука в мрака. Спомних си топлината на ръцете му по кожата си, пронизващите сини очи, които сезираха в мен и опитваха да ме разгадаят, и тежестта в гърдите ми, когато трябваше да си тръгна и да го изоставя.

Намръщих се и се отпуснах на дивана. Потърках очите си и пропъдих спомена и последните полепнали по миглите ми снежинки. Не можех да мисля за него сега, той беше в Едем с останалите. В безопасност, за разлика от Канин.

Отпуснах се назад и опрях глава на облегалката. Канин. Моят създател, вампирът, който ме Превърна, който ме спаси от живота ми и ме научи на всичко, което знаех. За него трябваше да мисля.

Само че тези мисли ме караха да смръщвам чело. Дължах на този вампир живота си и бях решена да му върна услугата, макар че така и не успях да го разбера. Канин бе загадка за мен от самото начало, още от онази съдбовна дъждовна нощ, когато Бесните ме нападнаха зад стената на моя град. Умирах и изневиделица се появи непознат, който ми предложи спасение и избор. Да умра... или да се превърна в чудовище.

Очевидно е, че избрах да живея, но дори след като взех решението си, Канин не ме изостави. Учеше ме какво е да си вампир и се погрижи да разбера добре избора си. Вероятно нямаше да оцелея без него през

онези първи седмици.

Той обаче си имаше свои тайни и една нощ най-мрачната от тях се стовари върху нас в облика на Сарен, извратен вампир, жадуващ за отмъщение. Опасен, лукав и напълно обезумял, той ни проследи до скритата лаборатория, в която се криехме, и бяхме принудени да побегнем. В последвалата суматоха с Канин се разделихме и той отново потъна в неизвестното, откъдето се беше появил. Повече не го видях.

Тогава започнаха сънищата.

Надигнах се и възглавниците изскърцаха под мен. Тръгнах по прашния коридор към стаята в дъното. Явно бе служила за спалня, а двойното легло в единия ъгъл се намираше достатъчно далече от прозорците и слънцето нямаше да го огрее, ако проникнеше в стаята.

Просто за всеки случай окачих едно прокъсано одеяло на прозореца и всичко потъна в мрак. Още валеше, малки снежинки се сипеха от тъмното, затулено от облаци небе, но въпреки това не исках да рискувам; небето можеше да се проясни. Легнах по гръб на леглото, сложих меча до себе си и се загледах в тавана в очакване на съня.

Вампирите не сънуват. Технически погледнато, ние сме мъртви и сънят ни е мъртвешки – бездънна чернота. Аз обаче „сънувах” Канин и страданията му. Виждах през неговите очи и усещах какво му се случва. В моменти на крайна принуда, на болка или силна емоция кръвта зове кръвта и аз можех да усетя какво изпитва моят създател. Агония. Сарен го бе открил... и си отмъщаваше.

Присвих очи при спомена за последния сън.

Гърлото ми е продрано от писъци.

Предната нощ той не спря дори за миг. Първо само

си играеше с мен, показваше ми контурите на безумната си жестокост, но снощи истинският демон се развилня. Искаше да говори, опитваше се да накара и мен да говоря, но аз не му доставих това удоволствие. Затова ме накара да крещя. Свеждам поглед към тялото си, увиснало като животински труп от тавана, и се чудя как съм още жив. Никога не съм жадувал смъртта толкова силно. Адът със сигурност няма да е толкова лош. Уменията на Сарен, или може би безумието му, ме поддържат жив въпреки волята ми.

Тази нощ обаче е странно пасивен. Събудих се, както безброй нощи преди това, увиснал на китките си от тавана, и се подготвих за агонията, която предстоеше. Гладът ме разкъсва като живо създание, като безкрайно мъчение. Вече виждам кръв навсякъде – капе от тавана, процежда се под вратата. Ала спасението винаги е недостижимо.

– Няма смисъл.

Гласът му е шепот, изпълзял от мрака. Сарен стои на няколко крачки от мен и ме гледа безизразно; бледото му лице е нашарено от белези. Миналата нощ очите му горяха трескаво, докато ми крещеше и настояваше да отговоря на въпроса му. Сега празното му изражение ме смразява като нищо друго на света.

– Няма смисъл – пак прошепва той и клати глава. – Ти си точно пред мен, мога да те достигна и все пак не чувствам нищо. – Плъзга се напред, докосва врата ми с дългите си кокалести пръсти и се взира в мен. Нямам сили да се отдръпна. – Писъкът ти е прелестна музика. С години съм си представял как звучи. Кръвта ти, плътта ти, костите ти – всичко си представях. Как ги прекършивам и вкусвам. – Прокарва пръсти по шията ми. – Сега мога да те прекърша, да те одера и да видя прогнилата душа, която се крие под тази

черупка от месо и кръв. Това трябваше да е един прекрасен реквием. – Отстъпва назад, изглежда почти отчаян. – Но не виждам нищо. И не чувствам... нищо. Защо? – Обръща се рязко и тръгва към масата, на която в мрака просветват остри инструменти. – Нима не правя нещо както трябва? – мърмори той и прокарва пръст по тях. – Нима няма да си плати за стореното?

Затварям очи. За стореното. Сарен има право да ме мрази. Заради онова, което му сторих, заради онова, което причиних, заслужавам всяко мъчение, което успее да измисли. Но така няма да поправи нищо. Няма да сложи край на бедствието, което предизвиках.

Сякаш прочел мислите ми, той се извъръща и очите му отново пламват. Горят с изпепеляващ огън, който разкрива лудостта и интелигентността зад тях, а аз за пръв път усещам страх сред сковаващата болка и агония.

– Не – шепне той замаян, сякаш всичко изведнъж му се е изяснило. – Сега разбирам. Вече знам какво да сторя. Не ти си изворът на развалата, ти бе само нейният предвестник. Целият свят пулсира от развала и разруха, но ние ще оправим това, стари приятелю. Ще го оправим. Заедно.

Ръцете му пробягват по цялата маса и спират на нещо в единия ѝ край. То не блести като останалите, не е лъскав, полиран до блясък метал. Дълго е, дървено и има грубо издялан остър връх.

Потрепвам и инстинктите ми закрепяват да се отдръпна, да се отдалеча от този остър дървен връх, но не мога да помръдна и Сарен се приближава бавно, вдигнал пред себе си кола като разпятие. Пак се хили с демонична усмивка, която разкривява обезобразеното му лице и оголва проблясващите зъби.

– Не мога да те убия, не още – казва той и опира

заострения кол в гърдите ми, точно над сърцето. – Не още. Това ще провали финала, а аз съм намислил прелестна песен. О, да, великолепа ще бъде. А ти... ти ще си инструментът, за който композирам тази симфония. – Той пристъпва напред, бавно притиска върха на кола в гърдите ми, завърта го и той пробива кожата ми. Отмятам глава назад и стискам зъби, за да възпри писъка, а Сарен продължава: – Не, стари приятелю. Смъртта е твърде добра за теб. Само ще те приспим за известно време. – Колът продължава да се плъзга в плътта ми, разкъсва мускулите, опира в гръдната кост и пълзи към сърцето ми. Дървото се превръща в огън, прогаря ме отвътре. Тялото ми се сгърчва и започва да гасне. Мрак се спуска пред очите ми – потъвам в хибернация, в последното усилие на самосъхранението. Сарен се усмихва.

– Поспи, стари приятелю – шепне той, а обезобразеното му лице бавно чезне в мрака. – Но не за дълго. Замислил съм нещо специално. – Кикоти се – кух звук, който ме следва надолу в тъмнината. – Не би искал да го пропуснеш.

Видението свърши тук и оттогава не бях сънувала повече.

Размърдах се в леглото, придърпах меча по-близо до себе си и се замислих. Бях проследила Сарен до една порутена къща в празно предградие, с мазе, към което водеше дълго стълбище. Още щом отворих вратата, миризмата на кръвта на Канин се стовари отгоре ми като чук. Беше навсякъде – по стените, по увисналите от тавана вериги, по пръснатите по масата инструменти. На пода, точно под металните вериги, имаше тъмно

петно, от което стомахът ми се сви. Изглеждаше невъзможно да е оцелял, *нищо* не би могло да оцелее в тази ужасна тъмница, но аз трябваше да вярвам, че е жив и Сарен още не е приключил с него.

Предчувствието ми се потвърди, когато огледах къщата. В един дрешник открих гниеци човешки тела. Кръвта им беше източена напълно, на гърлата им зееха рани, а на една маса наблизко имаше изцапана с кръв кана. Сарен бе хранил Канин, за да се възстанови след изтезанията. Затворих вратата на дрешника с трупове и ме пронизаха страх и съчувствие към моя наставник. Канин беше допуснал грешки, но никой не заслужаваше *това*. Трябваше да го спася от извратената лудост на Сарен, преди да го е прекършил напълно.

През дупките в одеялото на прозореца вече се процеждаше сивкава светлина и започна да ме обзема сънливост. *Дръж се, Канин, помислих си. Ще те намеря, заклевам се. Близко съм вече.*

Въпреки това, ако трябваше да бъда честна пред себе си, мисълта да се срещна отново със Сарен и да видя безизразната усмивка и трескавия му поглед ме ужасяваше много повече, отколкото исках да призная. Видях отново лицето му през очите на Канин и макар че не бях забелязала това в съня, си спомних помътнялото му ляво око, което изглеждаше бледо и забулено. Беше ослепяло съвсем наскоро. Знаех това, защото, когато видях Сарен за последно, джобното ножче, забито в ириса му... беше мое.

Знаех, че и той не ме е забравил.